ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τοῦ HUGH CONWAY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Περνοῦσα ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο ποὺ ἦταν γεμάτος ἀπὸ διαβάτες, μὰ ἡ σκέψεις μου ἦταν πολὺ μακριά. Συλλογιζόμουν τὴ σκοτεινὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τὸ γοητευτικο πρόσωπο ποὺ εἶχα δεῖ μέσα σ' αὐτή πρὸ τριῶν μηνῶν. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ εἰκόνα τῆς νέας κόρης καὶ τῆς γρηᾶς ὑπηρετρίας της παρουσιαζόταν στὴ μνήμη μου, ὕψωσα τὰ μάτια μου καὶ νά! θαῦμα! τὶς εἶδα καὶ τὶς δυὸ μπροστά μου νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸν πολυθόρυβο αὐτὸ δρόμο τῆς καρδιᾶς τοῦ Λονδίνου.

Μ'ὅλο τὸ ξάφνιασμα ποὺ μοῦ ἦρθε, δὲν μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα ὅτι ἴσως εἶχα γελαστεῖ. Ὄχι! Τὶς ἔβλεπα, ὅπως τίς εἶδα ὅταν ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

— Τὶ ὡραία ποὺ εἶνε! Ὡραία ὅσο ποτέ! Ψιθύρισα μέσα μου ἐνῶ ἡ καρδιά μου πήγαινε νὰ σπάσῃ.

Ἡ δυὸ γυναῖκες μὲ εἶχαν προσπεράσει.

Μὰ ὄχι! δὲν θὰ τὶς ἔχανα τώρα, ἀφοῦ ἔτσι ἡ μοῖρα τὸ θέλησε νὰ τὶς ξαναβρῶ!

Τὰ αἰσθήματά μου δὲν μὲ γελοῦσαν! Τὴν ἀγαποῦσα, τὴν ἀγαποῦσα τρελλά! Ἡ συγκίνησις ποὺ μ' ἔπιασε ξαναβλέποντάς της δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νάχω καμμιὰ ἀμφιβολία. Δυὸ φορὲς τὴν εἶχα δεῖ, δυὸ φορές μόνο, μὰ αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου, ὅτι ἂν ἔπρεπε νὰ συνδέσω ποτὲ τὴ ζωή μου μὲ μιὰ γυναῖκα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ὡραία ἄγνωστος.

Μιὰ σκέψη μονάχα εἶχα στὸ μυαλό μου: νὰ κατορθώσω νὰ πλησιάσω τὶς δυὸ γυναῖκες. Ἐπὶ μιὰ ὥρα, ὅπου κι' ἂν ἐπῆγαν τὶς ἀκολούθησα ἐξ ἀποστάσεως. Ὅταν ἔμπαιναν σὲ κανένα μαγαζὶ περίμενα ἀπ' ἔξω. Σὲ λίγο βγῆκαν ἀπ'τὴν Ρέτζεν-στρῆτ καὶ περπάτησαν ὡς τὸ Μαῖντα — Βάλ. Ἐκεῖ μπῆκαν μέσα σ' ἕνα σπίτι πού, χωρὶς ἄλλο ἦταν ἡ κατοικία τους, γιατί σὲ λίγην ὥρα, ξαναπερνῶντας ἀπὸ κεῖ, εἶδα τὴν κόρη σ' ἕνα παράθυρο νὰ περιποιεῖται μερικὰ λουλούδια.

— Πρέπει, εἶπα, μέσα μου, νὰ γνωρίσω ἀμέσως αὐτὴ τὴν ἄγνωστη. Θέλω ν' ἀποκτήσω τὸ δικαίωμα νὰ μπορῶ νὰ τὴν κοιτάζω ἐλεύθερα μεσα στα ὑπέροχα μάτια της. Θέλω νὰ τὴν ἀκούσω νὰ μιλάῃ.

Τὸ σπίτι ὅπου ἔμενε ἡ νέα ἦταν, ὅπως ἔδειχνε μιὰ πινακίδα στὴν πόρτα, πενσιὸν ὅπου νοικιαζόντουσαν διαμερίσματα. Ἐμπῆκα τολμηρὰ μέσα.

—Ἔχετε κανένα διαμέρισμα γιὰ νοίκιασμα; ρώτησα τὴν ἰδιοκτήτρια.

Ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε καταφατικά. Τὸ διαμέρισμα ποὺ ἦταν διαθέσιμο ἀποτελεῖτο ἀπὸ μιὰ τραπεζαρία κι' ἀπὸ μιὰ κρεββατοκάμαρη στὸ ἰσόγειο.

Ἡ συνεννόησις ἦταν εὔκολη. Σ ἕνα μόνο πρᾶγμα δείχτηκε ἀπαιτητικὴ ἡ νοικοκυρά: στὸ ζήτημα τῶν συστάσεων. Τῆς ἔδωσα ἕνα σωρὸ συστάσεις γιὰ τὸ ὑποκείμενό μου καὶ ἀφοῦ τῆς ἐξήγησα ὅτι μόλις ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχα γυρίσει στὴν Ἀγγλία καὶ ὅτι μοῦ χρειαζόταν κατοικία, ἐπέτυχα τὴν ἄδεια νὰ ἐγκατασταθῶ ἀμέσως.

Φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι, τῆς εἶπα μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια.

— Ἀλήθεια; ξέχασα νὰ σᾶς ρωτήσω, ποιοὺς ἄλλους ἐνοικιαστὰς ἔχετε ἐδῶ... Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν παιδιά;

— Ὄχι, κύριε, μόνο μιὰ κυρία ἔχω μὲ τὴν ὑπηρέτριά της... αὐτὲς κάθονται στὸ πρῶτο... Εἶνε πολὺ ἥσυχες...

— Εὐχαριστῶ, τῆς εἶπα, θὰ γυρίσω κατὰ τὶς ἑφτά.

Πετάχτηκα τότε ὡς τὸ σπίτι μου καὶ ἀφοῦ πῆρα ὅσα πράγματα μοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ τὴ νέα διαμονή μου, εἶπα στὴν ὑπηρεσία μου ὅτι θὰ πήγαινα νὰ μείνω κάμποσο καιρὸ στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου μου στὴν ἐξοχή. Στὶς ἑφτά, εἶχα ξαναγυρίσει στὸ νέο μου διαμέρισμα.

Τὸ χέρι τῆς Μοίρας μὲ εἶχε ὁδηγήσει σὲ ὅλα αὐτά. Πῶς μποροῦσα ν' ἀμφιβάλω γι' αὐτό; Ἐνῷ παρ' ὀλίγο ν' ἀποφασίσω νὰ ξαναπάω στὸ Τουρῖνο ἀναζητῶντας ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσα, νά, ἔξαφνα ποὺ τὴν εὕρισκα ἔτσι ἄξαφνα, μέσ' στὸ Λονδῖνο καὶ γινόμουν μάλιστα συγκάτοικός της. Δὲ μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω! Δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλό μου αὐτό... Ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου... Μὰ δὲν τὴν εἶδα... Ὅλη τὴ νύχτα, ὀνειρευόμουν ἕνα τυφλὸ ποὺ ἔμπαινε μέσα σ' ἕνα ἄγνωστο σπίτι, ὅπου ἄκουγε τὴν πένθιμη φωνὴ μιᾶς γυναίκας ποὺ τὴν ἔπνιγαν.

Κ' ἔπιασα τὸ χέρι τῆς Παυλίνας...

IV

Ἡ γνωριμία

Μιὰ βδομάδα πέρασε. Περισσότερο ἐρωτευμένος ἀπὸ ποτέ, ἤμουν βέβαιος ὅτι ἡ ἔξαφνη αὐτὴ ἀγάπη θὰ βαστοῦσε σ' ὅλη μου τὴ ζωή κι' ὅτι δὲν ἦταν ἕνα αἴσθημα περαστικὸ ποὺ θάσβυνε μὲ τὸν καιρό. Καταλάβαινα ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μου καὶ ἡ τελευταία μου ἀγάπη.

Ὡστόσο τὸ σχέδιό μου ἀργοῦσε πολὺ νὰ πραγματοποιηθῇ. Τὴν ἔβλεπα κάθε μέρα γιατὶ παραμόνευα πότε θὰ μπῇ καὶ πότε θὰ βγῇ ἔξω καί, κάθε φορὰ ποὺ τὴ συναντοῦσα, ἀνακάλυπτα καὶ μιὰ καινούρια χάρι ἀπάνω της. Μὰ εἶχε δίκιο ὁ φίλος μου ὁ Κένυον. Ἡ ὀμορφιά της εἶχε κάτι τὸ ξεχωριστό. Αὐτὸ τὸ πρόσωπο τὸ τόσο χλωμό, αὐτὰ τὰ μάτια τὰ τόσο ὀνειροπόλα... Ἔτσι ἴσως ἐξηγεῖται ἡ ἀλλόκοτη γοητεία ποὺ ἔξασκοῦσε ἀπάνω μου. Ἐβάδιζε πάντα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, στὸ πρόσωπό της ἀπλωνόταν πάντοτε μι' ἀδιατάραχη γαλήνη καὶ εἶχα προσέξει ὅτι σπανίως κουβέντιαζε μὲ τὴ γρηὰ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία τὴ συνώδευε καὶ δὲν τὴν ἄφηνε ποτέ. Εἶχε ἀρχίσει νὰ μοῦ φαίνεται σὰν αἴνιγμα, τοῦ ὁποίου τοῦ κάκου ἔψαχνα νὰ βρῶ τὴ λύση.

Ἔμαθα τὸνομά της. Λεγόταν Παυλίνα, Παυλίνα Μάρς. Ἦταν λοιπὸν Ἀγγλίδα ἂν καὶ πολλὲς φορὲς τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ μερικὲς Ἰταλικὲς λέξεις στὴ γρηὰ ὑπηρέτριά της τὴν Τερέζα. Φαίνεται πὼς δὲν ξέρει κανένα καὶ κανεὶς δὲν ξέρει γι' αὐτὴ περισσότερα πράγματα ἀπὸ μένα.

Ἐξακολουθοῦσα πάντα, νὰ μένω στὸ ἴδιο διαμέρισμα. Ἦταν πραγματικὸ μαρτύριο τοῦ Ταντάλου γιὰ μένα νὰ βρίσκομαι στὸ ἴδιο σπίτι μ' ἐκείνην ποὺ ἀγαποῦσα χωρὶς νὰ μοῦ δίνεται καμμιὰ εὐκαιρία νὰ τὴν προσεγγίσω. Αὐτὴ ἡ Τερέζα ἡ ὑπηρέτριά της, ἔμοιαζε σὰν ἕνας ζηλότυπος Ἄργος ποὺ τὴν ἐπέβλεπε ἄγρυπνα. Μοῦ ἔριχνε ἕνα γρήγορο καὶ δύσπιστο βλέμμα κάθε φορὰ ποὺ τὴν συναντοῦσα μὲ τὴν κυρία της καὶ τὴν χαιρετοῦσα. Ἡ Παυλίνα ὅμως δὲ μὲ ἀπεθάρρυνε. Δεχόταν σοβαρὰ τὸ χαιρετισμό μου, ἂν καὶ μὲ κάποια ἀδιαφορία. Ἡ ἄξαφνη ἀγάπη, σκεφτόμουνα, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἀμέσως ἀμοιβαία καὶ παρηγοριόμουν ἐλπίζοντας ὅτι ἡ τύχη ἴσως μοῦ φύλαγε καμμιὰ ἔκπληξη γιὰ τὸ τέλος. Τὸ μόνο ποὺ ἔκανα ἦταν νὰ κατασκοπεύω πίσω ἀπ' τὰ πυκνὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου μου, παραμονεύοντας τὴν εἴσοδο καὶ τὴν ἔξοδο τῆς ἀγαπημένης μου. Εἶχα τοὐλάχιστο τὴν παρηγοριὰ ὅτι ἀνέπνεα τὸν ἴδιο ἀέρα ποὺ ἀνέπνεε κι' αὐτὴ καὶ περίμενα νὰ μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν πλησιάσω.

Νὰ πὼς μοῦ παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία.

Ἕνα βράδι, καθὼς καθόμουν στὴν κάμαρή μου, ἄκουσα ἔξω τὸν ὑπόκωφο κρότο ἑνὸς σώματος ποὺ πέφτει καὶ μι' ἀπεγνωσμένη κραυγή. Ὁρμησα ἔξω καὶ εἶδα τὴ γρηὰ Τερέζα σωριασμένη ἀπάνω στὴ σκάλα, ἐνῶ γύρω της ἦταν σκορπισμένο σὲ κομμάτια τὸ ὡραιότερο σερβίτσιο τοῦ τσαγιοῦ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς.

Ἔτρεξα ἀμέσως νὰ βοηθήσω τὴ γρηὰ μὲ μιὰ τέτοια προθυμία σὰ νὰ ἦταν ἡ ἴδια ἡ μητέρα μου. Προσπάθησα νὰ τὴν ἀνασηκώσω μὲ χίλιες προφυλάξεις, μὰ αὐτὴ σωριάστηκε πάλι κάτω, λέγοντάς μου ὅτι «ἕνα ἀπὸ τὰ πόδια της εἶχε σπάσει».

Ἡ Τερέζα δὲ μιλοῦσε καλὰ τ' Ἀγγλικά. Τὴ ρώτησα λοιπὸν Ἰταλικὰ τί ἔχει. Ἐκείνη ἐμψυχώθηκε κάπως ἀκούγοντας νὰ τῆς μιλᾶνε τὴ γλῶσσα της καὶ μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε στραμπουλήξει τὸ γόνατό της τόσο πολὺ ὥστε δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ σηκωθῇ.

Προσφέρθηκα νὰ τὴ μεταφέρω στὴν κάμαρή της καί, χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξη, τὴ σήκωσα καὶ τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου! Ἡ Παυλίνα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα βρισκόταν στὸ κεφαλόσκαλο μὲ τὰ μάτια της ὀρθάνοιχτα, ἐνῶ ὅλη της ἡ φυσιογνωμία ἐξέφραζε τὸν τρόμο της. Στάθηκα μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ τῆς ἐξηγήσω τί εἶχε συμβεῖ καὶ κατόπιν ἔβαλα τὴν γρηὰ στὸ κρεββάτι της. Ἔστειλαν νὰ φωνάξουν γιατρὸ καὶ καθὼς ἔκανα ν' ἀποσυρθῶ, ἡ Παυλίνα μ' εὐχαρίστησε ψυχρά. Τὰ μάτια της συνάντησαν τὰ δικά μου, χωρὶς ὥστόσο νὰ μοῦ φανῇ ὅτι μὲ κοιτάζουν. Ναί, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω ὅτι ἡ θεά μου μοῦ φάνηκε κάπως ἀναίσθητη. Μὰ τί ὀμορφιὰ ἦταν αὐτή! Δὲν ἤξερα ἄλλη γυναῖκα μὲ μιὰ τέτοια ὀμορφιὰ ποὺ νὰ μποροῦσα νὰ τὴ συγκρίνω μαζί της.

Ὅταν τὴν ἀποχαιρέτησα, ἐκείνη μοῦ ἔτεινε τὸ χέρι της, ἕνα γλυκὸ χεράκι καλοσχηματισμένο. Μὲ δυσκολία κρατήθηκα νὰ τὸ φιλήσω καὶ νὰ τῆς πῶ ὅτι τόσο καιρὸ τώρα ἡ σκέψεις μου ἦταν προσηλωμένη σ' αὐτή, σ' αὐτὴ μονάχα.

(Ἀκολουθεῖ)